

"הקמה"
את העם
הישראלי
בשנת
תשנ"ד...

גליון
564

נשמעתא דאורייתא

הורים וילדים לומדים
חסידות בצותא

השיב לב
אבות על ידי בנים (ע"ר)

ערב שבת קדש פּרשת במדבר • כ"ח באייר תשפ"ג - שנת הקהל

נקדה משיחה - אצאיריט

בלב אחד

בימים ההם, בזמן הזה

ילד/ילדה: בכל שנה אנחנו צריכים להתכונן לקבלת התורה בחג השבועות, כמו בפעם הראשונה.

התורה מספרת שכשבני ישראל הגיעו להר סיני בראש חודש סיון - "ויחן שם ישראל נגד ההר", הם עצרו וחנו מול הר סיני.

מקבלים את התורה ביחד

אבא/אמא: "ישראל" בפסוק זה הוא לא שם של אדם אחד, אלא פנוי לכל עם ישראל.

אם כן היה צריך להיות כתוב "ויחנו שם ישראל" ולמה כתוב "ויחן" כאלו שמדבר באדם אחד?

מסבירים לנו חכמינו, שבאמת בני ישראל היו באותו זמן כמו בן אדם אחד. קדם לכן עוד היתה חסרה להם אחדות, אך כשהם חנו מול הר סיני הם היו באחדות ובאהבת ישראל אמתית "כאיש אחד בלב אחד", ולכן הם זכו לקבל את התורה שעניינה הוא לעשות שלום בעולם - לחבר את העולם והאדם עם הקדוש ברוך הוא.

מתאחדים לטובה

ילד/ילדה: יש גם אנשים שמתאחדים יחד

לזכות החייל בצ"ה
יוסף יצחק שיחי' בינשטוק
לרגל יום הולדתו ה' סיון
לשנת הצלחה וברכה בכל המצטרך בגו"ר

נדפס ע"י ולזכות הוריו
אלימלך ופנינה בינשטוק

לזכות החיילת בצ"ה
אפרת זיסלא שתחי' גוטמן
לרגל יום הולדתה ו' אייר
לשנת הצלחה וברכה בכל המצטרך בגו"ר
נדפס ע"י ולזכות הוריה שמעון ותמר שיחיו גוטמן

מנין גדול

ספירה חביבה

אבא/אמא: כנניו השני של ספר במדבר אותו אנו מתחילים לקרא השבת, הוא 'ספר הפקודים' - על שם הצווי לפקוד ולמנות את בני ישראל המופיע בפרשתנו ובפרשה הבאה.

וכאן שואל היבן חמש למקרא: האם השם זקוק לספירה כדי לדעת כמה אנשים יש בעם ישראל? ומתרץ רש"י: "מתוך חבתן לפניו, מונה אותם כל שעה". זה כמו אדם שיודע כמה כסף יש לו בכיס, אף הוא נהנה לספר אותו שוב ושוב...

לעשות דברים לא טובים, חלילה. כמו 'דור הפלגה' שהתאחדו לבנות את מגדל בבל ולמרד חלילה בהשם. אבל השם הפריד אותם ופיזר אותם. לאחדות שלהם לא היה קיום והמשך.

לאיזו אחדות יש המשך? איזו אחדות מחזיקה מעמד? פשיהודים מתאחדים סביב התורה והמצוות! לכן כתוב "ויחן" - לשון יחיד. איפה? "נגד ההר" - ההכנה לקבלת התורה היא זו שפעלה בהם את האחדות.

הלקח:

אבא/אמא:

כך גם השנה, עלינו להתכונן לחג השבועות, מתוך אהבת ישראל. וכפי שאמר אדמו"ר הזקן, אהבת ישראל היא הכנה ראויה להגיע לאהבת השם, ולכן אם אנחנו אוהבים את השני באמת, אנחנו צריכים לקרב אותו לתורה ולמצוות, וכך זו אחדות אמיתית שמכינה אותנו לקבל את התורה בשמחה ובפנימיות.

(מעובד על-פי לקוטי שיחות, חלק ב עמוד 297 ואילך)

הדורות תשע פעמים והמנין העשירי יעשה בביאת המשיח, ומדוע רש"י אומר שהשם מונה את עם ישראל בכל שעה?

אלא הפונה שהנקדה היהודית המתגלית בעת המפקד, מעוררת את היהודי להיות דבוק בהשם בכל שעה ושעה.

אפלו לא לרגע

ילד/ילדה: כשגוזרים חלילה על יהודי לעבד עבודה זרה הוא הוא אינו אומר לעצמו שהוא יעבד עבודה זרה ואחר כך כבר יעשה תשובה, אלא הוא מוכן למסור את נפשו על קדוש השם כדי לא להנתק מהשם אפלו לא לרגע. מדוע? כי ברגע זה מתגלה בו נקדת היהדות והיא אינה נותנת לו להפרד חלילה מהשם אפלו לא לרגע אחד.

אם כן, נקדת היהדות מזכירה לנו להיות דבוקים בהשם בכל שעה ובכל רגע ורגע, על ידי קיום התורה והמצוות.

הלקח:

בימים אלה בהם אנו מתכוננים למתן תורה, עלינו להגדיל את המנין של עם ישראל, על ידי קרוב עוד ועוד יהודים לתורה ולמצוות. ובלשון הרבי:

”יש לדעת, שההכנה למתן תורה היא – לצאת לרחוב, לתפס ילדים יהודיים, ילד או ילדה – ועל דרך זה יהודי מבגר או יהודיה מבגרת, אלא שבעניני תורה ומצוות הם בדגמת תינוקות – ולקרבתם ליהדות.”

(מעובד על-פי לקוטי שיחות, חלק ח עמוד 1 ואילך; שיחת שבת פרשת במדבר תש"ד)

ילד/ילדה: אף בשונה מכסף, לכאורה כשסופרים אנשים יש כאן חסרון: הרי בספירה אין הבדל בין אדם חשוב לאדם פשוט, בין צעיר למבגר ובין צדיק לרשע, כל אחד 'שוה' אותו דבר כמו השני. אז איפה בדיוק הספירה הזו מבטאת את החביבות של בני ישראל?

אלא, בדיוק את הדבר הזה רוצה השם לבטא ולהראות לנו במפקד בני ישראל. כל יהודי הוא חשוב בעיני השם. אין הבדל בין עני לעשיר ובין צדיק לרשע. כלם שוים וחביבים לפני השם.

זה כמו שמחפשים עשירי למנין – תשעה צדיקים לא יכולים להחשב מנין, אף כל יהודי מבר-מצוה ומעלה יוכל להשלים את המנין, ללא הבדל במצבו הרוחני.

כך גם במתן תורה היה עם ישראל צריך למנות שש מאות אלף איש ('ששים רבוא'), בלי שיחסר אפלו יהודי אחד.

הנקדה היהודית

אבא/אמא: במפקד זה באה אם פן לידי בטוי 'נקדת היהדות' (הקשר של הנשמה עם השם), הנמצאת אצל כל יהודי באפן שוה, ומאחדת את כלל ישראל.

לפי זה נבין שאלה נוספת: רק שלושה מפקדים נעשו באותה תקופה, האחד ביציאת מצרים, השני אחר חטא העגל והשלישי בהקמת המשכן, ובסוף הכל (כדברי המדרש) עם ישראל נמנה במשך

בדורני החסידיים

הבקור במצרים אחרי 'ששת הימים'

ספור מופתי, במלאת 57 שנה לנסי המלחמה

שנת תשכ"ח, התקופה שאחרי מלחמת 'ששת הימים'. בעולם עוד הדהד הנצחון הנסי האדיר של ישראל על מדינות ערב. גרשון יעקבסון היה עתונאי יהודי מפרסם בארצות-הברית. הוא ערך את העתון ביידיש 'אלגעמיינער זשורנאל', וגם שמש כתב של עתון ישראלי נפוץ.

במוחו הבשיל רעיון נועז. הוא החליט לבקר במצרים ולהביא פתבה על האוירה בה לאחר תבוסתה. בהיותו אזור אמריקני הניח שלא יתקשה לקבל אשרת כניסה למצרים.

אומר ועושה, את הבקשה הגיש לשגרירות מצרים בארצות-הברית. לא עבר זמן רב והאשרה נתקבלה. יעקבסון החל להתארגן לקראת הנסיעה.

בקר אחד הטלפון מצלצל בביתו. על המו היה איש בכיר במוסד הישראלי "אני מבקש להזהיר אותך מפני הרעיון לנסע למצרים. זו תכנית מטופפת בזמנים כאלה. המצרים לא יחסו להטפל לכל יהודי נתין זר הדורף בארצם. אנא המנע מהנסיעה", הפציר בו הבכיר.

יעקבסון הקשיב לדברים בכבד-ראש אך לא מהר לותר. הוא השיב: "אינני מחליט בעצמי. אתניעץ עם הרבי מליובאוויטש ואעשה כפי שיוזרה לי".

עברו עוד כמה שעות ושוב צלצל הטלפון. הפעם זה היה עורך העתון הישראלי בפיו דברים דומים. גם הוא נסה להפציר ביעקבסון ולהניא אותו מלנסע. גם הוא שמע מפיו אותה תשובה.

בהודמנות קרובה נכנס יעקבסון אל הרבי, שטח לפניו את תכניתו וספר על אזהרותיו של איש המוסד. תשובת הרבי היתה מפתיעה. יכול אמה לנסע, אמר הרבי, אולם עליך לעשות שם שלושה דברים:

האחד, בהגיעך למצרים עליך להתאכסן במלון היקרתי ביותר. השני, צר קשר מדי עם השגרירים הזרים במצרים ותאם אתם ראיונות. השלישי, קנה במצרים גלויות רבות ושלח אותן למכרים ולידידים, במדינות רבות ככל האפשר. הרבי הוסיף ובקש, כי בבוא מועד הנסיעה יפנס אליו שוב, כדי להעביר תבילה למצרים.

מצייד בעצותיו של הרבי התכונן יעקבסון לנסיעה בשלוש-נפש ובלי כל חשש. יום לפני הנסיעה נכנס שוב אל הרבי, וקבל כמה זוגות תפלין וספין שחיטה. את הספין נתבקש למסר לשוחט המקומי.

מיד עם הגיעו לבית-המלון היקרתי במצרים נגש יעקבסון לז'לפק המקלה, ולעיני הפקידה הנדממת התקשר זה אחר זה לכמה וכמה שגרירים זרים במצרים. בימים הבאים היה עסוק בפגישות ובראיונות על הנעשה במצרים ועל יחסיה עם מדינות העולם. הגדיל לעשות שגריר קנדה, שהעתונאי האמריקני שבה את לבו, ובמשך שבועים לנה אותו לכל מקום שהלך ונסע עמו לאתרים במצרים.

בכל מקום שבו בקר קנה יעקבסון גלויות ושלח אותן למדינות רבות בעולם - אוסטרליה, דרום-אמריקה, ארצות-הברית, ברית-המועצות ועוד. הנמענים היו חסידי חב"ד ממכריו, המתגוררים שם.

גדולה היתה התרגשותו בפגשו את הקהלה היהודית במצרים. הוא זכר לשאול בראש ובראשונה על השוחט המקומי, וכאשר מסר לו את ספין השחיטה ששלח לו הרבי מליובאוויטש, פרץ האיש בכי נרגש. התברר כי לא-מפבר נפגם ספין השחיטה שלו, ובגלל ההגבלות שהטילו המצרים על היהודים, לא היה יכול להשיג ספין חדש. ספורו של השוחט רגש את יעקבסון, שנוכח שוב בעיני הרבי הצופות למרחוק.

כשנגש העתונאי אל רב הקהלה ובידו זוגות תפלין, היה תורו של הרב להתרגש וגם הוא לא פסק מלהודות לרבי. גם לו ספור דומה: בבדיקה שעשה בזמן האחרון התברר כי תפליני נפסלו, אולם הסופר המקומי פלוא בכלא עם כמה מחבריו בחשד-שוא שסיעו לישראל.

הבקור הסתיים, ורצון עז מלא את לבו של העתונאי לבקר עתה בארץ. הוא יצא למדינה שלישית ומשם טס לישראל. בבקר המחרת כבר זעקה הכותרת בעתון: "יעקבסון חזר מבקור במצרים", ולצדה תצלומו של יעקבסון רוכב על גמל על רקע הפירמידות.

למחרת פרסום הפתבות, צלצל הטלפון במשכנו של יעקבסון. זה היה אחד מבכירי המוסד, ובהתפעלות לא-מסותרת קרא: "גרשון, אתה גאון, פשוט גאון".

גרשון יעקבסון לא הבין לאיזו גאונות מתפנן איש-שיחו, מלבד עצם העבדה שהבקור עבר עליו בהצלחה. הבכיר מהר להבהיר:

"כדאי שתדע כי למצרים היו תכניות מוכנות מראש לגביה. הם התכוננו לטפל עליך אשמה פלשה, ולאסר אותך בתוך יממה. מרגע שנכנסת למצרים הם עקבו אחריך בשבע עינים, ורק הרעיון הגאוני שלך הציל אותך".

"איזה רעיון גאוני?", דחק בו שוב יעקבסון.

"הרעיון הגאוני לצוד לעצמך תדמית של אישיות בין-לאומית, כאשר נפגשת עם כל השגרירים הזרים ושולחת גלויות למקומות רבים בעולם. רק בשל כך נמנעו המצרים מלהרע לך מחשש שתדמיתם תפגע קשה בעולם. אולם אמר לי, גרשון, כיצד עלה במוחך הרעיון הזה?".

"אין זו הבקרה שלי", השיב לו יעקבסון, "זוהי עצתו של הרבי מליובאוויטש" - - -

תמונתו של ר' גרשון רוכב על גמל במצרים, שפרסמה בעתונות בארץ

ה'הקהל' בולו שלך

קה"י על עצמן את זכות הלימוד ב'נשמח דאורייתא', בבית הכנסת/מוסדות הלימוד בקהילה שלך והשתתף/י בהקהל חסידי לאנשים נשים וטף. למנויים והקדשות ניתן לפנות ל: bch.kfarhabad@gmail.com • 0587702824 • 0534574915

פרשת במדבר • כ"ח באיר תשפ"ג • 564

שם משפחה: _____ שם פרטי: _____

למדת עם: _____ כיחה: _____

חתימת הורים: _____